

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד...

פניני הלכה

כלים שהשתמשו בהם בפירות של היתר מכירה

שאלה שנשאל מרן הגר"י רצאבי שליט"א מתוך יד מהרי"ץ
הבנתי שכלי שבשלו בו ירקות היתר מכירה צריך טבילה, מה עושים כאשר מתארחים אצל אחד ההורים הגרים בעיר שאין אפשרות לקנות משהו אחר חוץ מהיתר מכירה אך כאשר אנחנו מתארחים אנחנו קונים להם נוכרי או חו"ל, האם זה בסדר להתארח אצלם? (מתחילת שנה כמעט ולא התארחנו אצלם).
תשובה: צריך הגעלה, לא טבילה.
תסבירו להם בעדינות ובדרך ארץ שאתם לא סומכים על ההיתר מכירה, ותאכלו רק ממה שהבאתם עמכם יבול נכרי או חו"ל. אם יש הכרח לבשל בכלים שלהם, תבקשו כלים שזמן רב לא השתמשו בהם, ולכלי-הפחות כ"ד שעות, שאז הוא גדר שעת הדוחק שנחשב כבדיעבד.

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו (במדבר ט. ב)
מובא בגמרא (פסחים טו.): תנו רבנן הלכה זו נתעלמה מבני בתירא, פעם אחת חל ארבעה עשר להיות בשבת שכחו ולא ידעו אם פסח דוחה את השבת אם לאו, אמרו, כלום יש אדם שיודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו? אמרו להם אדם אחד יש שעלה מבבל והלל הבבלי שמו ששימש שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון וידע אם פסח דוחה את השבת אם לאו. שלחו וקראו לו. אמרו לו כלום אתה יודע אם הפסח דוחה את השבת אם לאו? אמר להם, וכי פסח אחד יש לנו בשנה שדוחה את השבת והלא הרבה יותר ממאתים פסחים יש לנו בשנה שדוחין את השבת. אמרו לו מנין לך אמר להם נאמר מועדו בפסח ונאמר (במדבר כח-ב) מועדו בתמיד מה מועדו האמור בתמיד דוחה את השבת אף מועדו האמור בפסח דוחה את השבת. ועוד ק"ץ הוא. ומה תמיד שאין ענוש כרת דוחה את השבת, פסח שענוש כרת אינו דין שדוחה את השבת. מיד הושיבוהו בראש ומינוהו נשיא עליהם והיה דורש כל היום כולו בהלכות הפסח. התחיל מקנטרן בדברים, אמר להן מי גרם לכם שאעלה מבבל ואהיה נשיא עליכם, עצלות שהיתה בכם שלא שמתם שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון. אמרו לו, ר' שכח ולא הביא סכין מע"ש מהו? אמר להן הלכה זו שמעתי ושכחתי, אלא הנח להן לישראל אם אין נביאים הן בני נביאים הן. למחר מי שפסחו טלה תוחבו בצמרו מי שפסחו גדי תוחבו בין קרניו. ראה מעשה ונזכר הלכה ואמר כך מקובלני מפי שמעיה ואבטליון... אמר רב יהודה אמר רב כל המתירה אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו, אם נביא הוא נבואתו מסתלקת ממנו. אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו מהלל דאמר מר התחיל מקנטרן בדברים וקאמר להו הלכה זו שמעתי ושכחתי. אם נביא הוא נבואתו מסתלקת ממנו מדבורה דכתיב (שופטים ה-י) חדלו פרוזן בישראל חדלו עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל וגו' וכתוב (שופטים ה. יב) עורי עורי דבורה עורי עורי דברי שיר וגו'. עכ"ל לעניינו.

פשוט לכל בר בי רב שהלל הענותן הגדול כוונתו היתה לשם שמים לתקן דרכי חבריו, ועכ"ז לולי שחכמים אמרו זאת לא היינו יכולים לעלות זאת על דעתנו שאמרו עליו שהתייהר. ואפשר שאין כוונתם שהלל התכוין להתייהר, אלא המעשה עצמו תוצאתו יהירות שבעיני המסתכל נראה כביכול שהתייהר, וע"כ הלל ניוזק מזה. והלואי ואנו נגיע למשהו ממהו מענוונותו. ואם הלל נכשל בזה על אחת כמה וכמה שאר העם.

כלפי מה הדברים אמורים, רבים הורים ומחנכים הדואגים לחנך ילדיהם ולכן כשצריך מוכיחים את ילדיהם על פניהם, אלא שלעיתים הדבר עובר את הגבול הנדרש והגבול הוא דבר דק מאוד ונמצא שדשים בפיהם את הילד גם אם הדבר אינו נעשה בצעקות או בכעס וגם כאשר אינו לעיני אנשים, והילד מואס זאת בלבו ויצא שכרם בהפסדם ולעולם יחשוב אדם בעצמו כמה היה רוצה שיוכיחוהו אם היה כעת נמצא במקום של הילד, הן בדור והן בגיל, ויחמיר יותר כי יש ילדים רגישים יותר, ולא עוד אלא שפעמים התוכחה, נצרכת להיות נגד עיני אחרים ופעמים יש בלב המחנך תחושה של 'מסתכלים על מעש'י ונמצא שאין התוכחה לשם שמים, וכבר ידוע שדבר הנפעל משרוש לא נקי אינו נותן תוצאות טובות [בלשון המעטה] ואכמ"ל, על אחת כמה וכמה אותם המחנכים ילדיהם מנגיעות אישיות בלבד, שרוצים להתפאר בילדיהם או שבושים שיהיה להם ילד שאינו הולך בדרך הישר. ולעולם ישם האדם מגמתו לחנך ילדיו לתורה ויראת שמים כי זה רצון הבורא יתברך, ועי"ז יזכה שיתגדל ויקדש שמו בעולם. ולכן אנו אומרים בכל יום בתפילה 'שנוכה לעשות רצונו כרצונו אכי"ר'.

יתגדך משפע בריכה העליונה, האיש היקר הנכבד והנעלה, העושה רבות למען חיוזק מסודרת אגותינו הנאמנה, ובפרט לת"ת, ה"ה תנניה הלוי הי"ו. יה"ר שיתמלאן כל משאלות לבו לטובה, ויראה ברכה בעמלו, ויאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בנעימים, ויראה כל זרעו צדיקים וישרים כאגותינו הקדושים אכי"ר

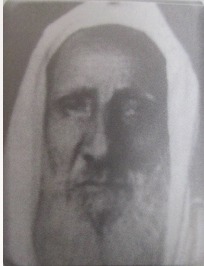
מחידושי רבותינו

ויאמר שמעו נא דברי (במדבר יב. ו)
בעניין דרך-ארץ שלא להיכנס לתוך
דברי חבירו

פתרונות לפרשת 'נשא'
אחודה חידה! ברכת כהנים שתיבותיה
י"ה ומהללים בה רק מי שנשמת חיים
באפו שנאמר לא המתים יהללו י"ה.
הזוכה בהגדרה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: טרם נפתרה!

אזרח חידה!
נתכון לטובה
אך יצא שכן בהפסד
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

אם מועילה לזה הקדמת התנצלות, כגון "ולא יסתמו דבריך"

ויאמר שמעו נא דברי. א) מכאן למדו חז"ל שאין לאדם להיכנס לתוך דברי חבירו, כדתנן באבות פרק ה' משנה ו' שבעה דברים בגולם ושבעה בחכם. חכם אינו מדבר בפני מי שהוא גדול ממנו בחכמה, ואינו נכנס לתוך דברי חבירו, וכדפירש שם רע"ו מברטנורא וז"ל, שלא יערבבנו, דכתיב שמעו נא דברי, המתינו לי עד שאדבר, קל וחומר להדיוט עכ"ל. ואף שבהקב"ה לא שייך ערבוב, י"ל שלא בא אלא ללמד לנו מוסר, כמו שמצינו במקומות רבים. שוב ראיתי במקור הדברים שהוא בספרי כאן אות ק"ג, רשב"י אומר מה תלמוד לומר שמעו נא דברי, אלא שביקשו [אהרן ומרים] ליכנס לתוך דברי המקום. אמר להם המקום, המתינו לי עד (שאדרוש) [שאחריש] וכו' ע"כ. ומשמע לכאורה שלא מטעם ערבוב, רק שאין זו דרך-ארץ, ועיין לקמן ד"ה אבל בשם תפארת ישראל, ובפירושו זרע אברהם על ספרי שם:

בין כך ובין כך לכאורה קשה מה הראיה, הרי כאן אף כשסיים לא הניח להם זמן להשיב, כמו שנאמר (לקמן ט') ויחר אף י"י בס וילך. ואולי יתכן לענין דלתרץ על-פי מה שפירש שם רע"ו ספורנו שחרה אפו בהם על שלא נכנעו תכף, כמו שעשה דוד באמרו אל נתן, חטאתי (שמואל"ב י"ב, י"ג) ע"כ. ונראה שדייק זאת מדלא נקט האי קרא ויחר אף י"י עד אחרי הדיבור, והרי הדיבור עצמו היה מתוך חרוך-אף, ואס"כ היה צריך לכתוב כן מעיקרא. אלא שמע מינה כי הוא חרוך-אף נוסף על עיקר חטאם, בזה שלא נכנעו תכף. נמצא שאכן המתין הקב"ה לתשובתם, אלא שהם התמהמהו מלענות. [ואף שבספרי שם אות ק"ד, לא נראה כן, כי מתבאר שם שחרוך-אף זה הוא נידוי, וללמדך שאין לכעוס על חבירו עד שיודיענו תחילה מה חטא כנגדו יעו"ש. יש לדחוק שאין זה אמור אליבא דרשב"י הנזכר לעיל, אבל אין הכי נמי אליביה דרשב"י צריך לפרש כנזכר לעיל. ועדיין צ"ע:]

ב) ויש לעיין האם כשרוצה ליכנס לתוך דברי חבירו ומקדים לכך כמה תיבות דרך סליחה ובקשה, כמו שיש רגילים כיום, האם שפיר דאמי. והאמת שכגון זה המנהג מקובל בקהילותינו, כשידידים משוחחים זה עם זה, והשומע רוצה להוסיף משהו על דבריו וכדומה, אומר תחילה ולא יסתמו דבריך, כלומר המתין קצת ותשמעני ואחר-כך תמשיך. ונבנה סגנון זה על פי לשון חז"ל בכמה דוכתי לגבי טענות בעל-דין, כגון בכתובות דף קו. אסתתם טענתיה. ובסנהדרין דף לא: מביא ראייה וסותר עד שְׁיִסְתַּתְתֶּם טענותיו. ועיין עוד לקמן ד"ה אבל. [וכיון שהוא נכנס לתוך דבריו, כאילו זה המשך, על כן פותח בוא"ו החיבור, וכגון שביארנו בס"ד לעיל הפטרת זאת תהיה על פסוק ויהי כדבר איש האלהים ד"ה ויש]. דלכאורה מה מועיל זה, סוף סוף כיון שעוצרו משטף דיבורו, והשיאו לעניין אחר, הלה מתבלבל ושוכח מה היה בדעתו לומר, כמו שעינינו רואות ואזנינו שומעות לרוב מאד. וקרוב לזה הערנו בס"ד בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר אורדחיים הלכות דיבורים האסורים בשבת סימן ס"ו אות י"ז ד"ה מה, אודות זה שרגילים לומר בְּרִשׁוֹת השבת, כשרוצים לומר דיבור האסור בשבת, מה מועילים בכך יעו"ש. ואין לומר שזה דרך תפילה או ברכה, שאס"כ היו צריכים לומר בסגנון אחר, כגון יהי רצון שלא יסתמו דבריך:

ועוד שבאבות דרבי נתן פרק ל"ז אות י"ב הביאו ראיות לעניין זה שחכם אינו נכנס לתוך דברי חבירו, ממה שכתוב באהרן (ויקרא י', י"ט) הן היום הקריבו וגו' ששתק תחילה עד שסיים משה, ולא אמר למשה קצר דבריך, וכן מגבי אברהם אבינו כשהתפלל על אנשי סדום, אמר לו הקב"ה (בראשית י"ח, כ"ו) אם אמצא בסדום חמשים צדיקים וגו' אעפ"י שגלויו לפניו שלא היו מצויים בה אפילו ארבעה או חמשה צדיקים, אלא המתין לאברהם עד שסיים דבריו יעו"ש. וכיוצא בזה הביא הגר"א בביאורו ממה שמצינו בבני גד ובני ראובן שאמר להם משה (לקמן ל"ב, ח') כה עשו אבותיכם וגו' והמתינו עד שסיים. וכן בחברי איוב, ויען אליפז, ויען וגו' (איוב ד', א'. ו', א) ע"כ. ולקמן פרשת מטות על פסוק ויגשו אליו ויאמרו ד"ה וכבר, נעמוד בס"ד על שתי ראיותיו הללו. על-כל-פנים אם תמצו לומר דשפיר דאמי להיכנס לדברי חבירו בהקדים אמירת ולא יסתמו דבריך וכיוצא בזה, מדוע הם לא עשו כן. אלא דאי משום הא לא איריא, כי אין זו אלא רשות אם ירצו להיכנס, והם לא רצו. ועוד שאהרן אם היה נכנס לתוך דברי משה, וכן בני גד ובני ראובן, ממילא היו דבריו של-משה נסתמים, כי הם השיבו נגדו וסותרו טענתו. ועיין עוד תומת ישרים על אבות דרבי נתן שם, ובמה שנכתוב בס"ד לקמן ד"ה ואיך. [ברם אין לחלק דשאני התם שלא ייאות לעשות כן לגבי הקב"ה או משה או אפילו איוב שהיה עשיר וחשוב. שאס"כ גם את עיקר העניין לא ניתן ללמוד מהם. ועיין עוד כסא רחמים להחיד"א על אבות דרבי נתן שם, סוף ד"ה חכם:]

אבל נראה לענין שיש לכך מקום לפי מ"ש לפרש בזה בתפארת ישראל על מסכת אבות שם אות מ"ה, כשמתווכח עם חבירו וכו' לא יפסיקנו בדבריו, שעל-ידי זה יתבלבל חבירו, ולא יהא יכול לכלכל דבריו במשפט, והרי החכם נכנע בדעתו אל האמת. גם אין זה מדרך-ארץ לבזות חבירו או תלמידו (עיין לקמן ד"ה ובפירושו. יב"ן) ולהפסיקו בדבריו כאילו אין צורך בהם, ואין זה

לעילוי נשמת סעדיה בן מנצור ז"ל, רפאל בן סעדיה ז"ל,
עודד בן צדוק ז"ל, רדה משה בן סעדיה ז"ל, רדה בת עזוד
ע"ה, תנצב"ה

לז"ש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

רק רמות-רוחא דנקט ליה ע"כ. ועיין עוד שו"ת חוות יאיר סימן קנ"ב. הלכך באמירת ולא יסתמו דבריך, מורה שבא להתנצל כי אין זו כוונתי לסתור את דבריך שיתכן כי אדרבה הם האמת, וגם לא לבזותך חלילה, רק להעיר משהו קצר ונפרט שאם אמתין, עלול אני לשכוח מה רציתי לומר, ומיד לאחר מכן תמשיך אתה לדבר דבריך. ובדיוקא נקטו יסתמו בתי"ו אחת ולא בשתי תוי"ן כבלשונות חז"ל הנזכרים לעיל בד"ה ויש, כי בשתי תוי"ן משמע שלא יכל לטעון כלל ועיקר, מה שאין כן כאן ר"ל שאפילו במקצת דבריך שאתה חושב לומר, לא תתבלבל:

ואפשר עוד ליישב, שהמשנה מדברת דוקא כשמתווכחים זה עם זה, וכדמוכח בהדיא מתחילת דברי התפארת ישראל. וכן מפורש כבר במדרש שמואל ריש ד"ה ואינו. ומסתברא דהוא הדין בכל כיוצא בזה, וכמו שנראה לפי חמשת הראיות לכך מן המקראות הנזכרות לעיל, דהיינו א' אהרן ומרים, ב' משה ואהרן, ג' הקב"ה ואברהם, ד' בני גד ובני ראובן, ה' חברי איוב, שהמדובר בהם אם בעניין תוכחת מוסר, אם בשאלות ותשובות, אם בויכוח. אבל בסתם שיחת ידידים, לית לן בה, ואפשר שאפילו בלא שום התנצלות. ואעפ"כ נהגו להקדים ולא יסתמו דבריך, משום דרך-ארגן. וכן הביא עוד שם במדרש שמואל בשלהי דבריו, בשם הר"ר יהודה לירמא בזה"ל, אינו נכנס לתוך דברי חבריו "להקשות עליו", ואפילו שהוא מאריך בעניינים רבים עד אין חקר וכו' יעו"ש. וכדברי המדרש שמואל והתפארת ישראל, נראה גם מהראשונים, שכן כתוב במחזור ויטרי וז"ל, ואינו נכנס וכו' שאינו מניחו להשלים דברו אלא מפסיקו ומדבר עמו קודם שיכלה הדבר מפיו, וכן הוא אומר (משלי י"ח, י"ג) משיב דבר בטרם ישמע, אולת היא לו וכלימה עכ"ל, שמע מינה מהפסוק שהביא, שהמדובר דוקא כשעונה על טענות זולתו. וכן מבואר בפירוש רבינו יונה וז"ל, כי מניחו לדבר עד שיסיים כל דבריו, ואחר-כך ישיבהו מענה, והיא מדה טובה. ולא ידען הגולם עושה, כי משיב דבר בטרם ישמע עכ"ל. ומה שכתב רבינו בחיי בפירושו למסכת אבות בזה"ל, ואינו נכנס לתוך דברי חבריו, אלא אסדין להשתתף עמהם להגיד דעתו ע"כ, לא אתא לאפוקי שיחה, אלא לומר לך שאפילו בויכוח בין כמה היושבים יחדיו, והוא רק משתתף ומצטרף להביע את דעתו בקיצור לחיוב או לשלילה, דהיינו שמסכים אני לדבריך או לדברי זולתך, שפיר דאמי. ונראה מדבריו שהיה גורס במשנה חבריו בלשון רבים. או שצריך לתקן בלשון עמו, במקום עמהם:

ג) ובפירושו של"מה"ר יוסף אבן שושן (שהיה בדור הריב"ש) דף קמ"ה כתוב בזה"ל, אינו נכנס לתוך דברי חבריו, ואפילו שהוא קטן ממנו, כי הונאה גדולה היא, ואל תונו איש את עמיתו (ויקרא כ"ה, י"ז) קטן וגדול במשמע ע"כ. נראה שהוא מפרש דלא מיירי בשניים המדברים זה עם זה, כפי שהיא דעת שאר כל המפרשים שראיתי (ועיין דעת רבינו בחיי שהבאנו לעיל בסמוך ד"ה ואפשר), אלא באדם שלישי הנכנס ביניהם ומדבר על נושא אחר לגמרי. דהיינו שראובן היה אומר לשמעון איזה עניין, ובא לוי ומדבר עם שמעון על עניין אחר, שגורם בכך צער לראובן שנאלץ להפסיק בגללו. ולא רק הונאת ממון אסרה תורה, אלא גם הונאת דברים, כדאיתא בבבא מציעא דף נח: ובפוסקים, וכמו שהעליתי גסדין בס"ד בשלחן ערוך המקוצר חלק חושךמשפט סימן רט"ז סעיפים א' ב'. וחידש לנו הר"י אבן שושן שגם עניין זה בכלל האיסור. אמנם כיון דמסכת אבות מילי דחסידותא נינהו, וכמ"ש בס"ד במילי דאבות פרק א' משנה ו' פסקת והוי דן, מסתברא דהכא נמי אינו מדינא ממש, ואף לא מדרבנן. רק לגבי חסידים ואנשי-מעשה לפי מדרגתם נחשב זה בכלל הונאה, ולא עוד אלא שהיא "הונאה גדולה" כלשונו. אך אין זה אלא בגדר גולם, שאינו חכם, אבל לא רשע חס ושלום. והוסיף הר"י אבן שושן דלאו דוקא שלא יכנס לתוך דברי מי שגדול ממנו בחכמה, אלא אפילו קטן ממנו, שכן נראה מלישנא דמתניתין דנקטו חבריו סתם, דאתו לאפוקי ממה שזכר לפני כן, שאינו מדבר בפני מי שגדול ממנו בחכמה. והגם ש"ל כי אין הקטן ממנו בכלל חבריו, רק מי שהוא שווה לו, מכל"מקום כיון שהטעם משום הונאה, ר"ל שהוא צער הלב, ממילא אין לחלק, והיינו דסיים הר"י אבן שושן דקטן וגדול במשמע. וואף בדברי התפארת ישראל דלעיל ד"ה אבל, מפורש שאפילו "תלמידו", וזה אף לפירושו שהמדובר בשנים, כל"שכן להר"י אבן שושן שהמדובר בשלושה. ועיין עוד מדרש שמואל:

נמצא שלפי דבריו אין המדובר במשנתנו כלל כשמתווכחים או משוחחים זה עם זה, ומשמע לכאורה ממילא דלית לן בה בכל כי האיי גוונא, וכל"שכן אם יקדים לומר ולא יסתמו דבריך. אלא שפירושו מחודש, והיא דעה יחידאה נגד כל המפרשים, ומהגם שדברי חז"ל בספרי ובאבות דרבי נתן הנזכרים לעיל עומדים לנגדו. [אמנם אולי יש סייעתא לשיטתו מהא דפירש רש"י בבבא קמא דף כב. ד"ה בשעמדה, הגמרא לא שבק לאסוקי למילתיה ופרכיה]:

ואיך שיהיה, גם אם תמצי לומר דאפילו כי האיי גוונא של"דברי שיחה בעלמא, אכתי לא מהניא אמירת ולא יסתמו דבריך, ואין זו דרך המוסר, מפני שסוף סוף עלול הלה להתבלבל אלא שהוא נאלץ להפסיק מפאת כבוד ידידו המבקשו להשמיע כבר כעת את דבריו, אפשר דעכ"פ מכלל גולם יצא, אלא שלכלל חכם לא הגיע. ואסדין ממילא לא קשיא מדוע אהרן ובני גד ובני ראובן וחברי איוב, לא אמרו ולא יסתמו דבריך (וכמו שהקשינו לעיל ד"ה ועוד), כי הם היו חכמים. והמקום ברוך הוא יזכינו ללכת בדרכי יושר, באמת ובתמים:

(נפלאות מתורתך' למרן הגר"י רצאבי שליט"א)

לרפואת
סעדיה עדי
בן שלום
צובירי
בשכחע"י

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב דוד בן סנס כמוס הלוי זצ"ל נולד בחידאן בשנת ה'תר"ן. עלה לארץ בשנת ה'תר"ע והתיישב במושבה ראשון לציון, ושימש שם כרב ושוחט ובודק ועסק בצרכי צבור. נפטר ז' אדר ה'תשכ"ב תנצב"ה.

תפארת בנים

כל אחד
וההנאות
שלו...

התודה...

ו הברכה...

לאנשי היקר במעלה, צנוע ונחבא, דואג מאוד לת"ת בחפץ לב ובשמחה, ואף מזוג חדש העלה בכפו, וחפץ הוא בעילום שמו יצ"ו הי"ד שיתמלאו כל משאלות לבו לטובה, ויאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בנעימים, בבריאות איתנה ונהורא מעליא דשנים ורעננים. ויראה כל זרעו צדיקים וישרים, און פרץ ואון יוצאת את ה' ב"ה מהללים, אכ"י.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: e0504150896@gmail.com

בדרכיהם אתהלך...

למען יראו וייראו

לרפואת ולזווג הגון הרה"ג
יחיאל בן יוסף גרפי בשכחע"י

בכפר זאהר שבמחוז גוף חי הרב סלימאן בנימין ליבי זצ"ל. מוצאו היה ממחוז ברט הרחוק, ומסיבות לא ידועות עבר להתגורר בכפר זאהר. כפר זה היה ידע בתושביו המוסלמים הקנאים, והרב היה היהודי היחיד בכפר. הוא היה מקובל ומלומד בניסים. פעם גנב שייך מוסלמי חפצים מביתו של הרב סלימאן בנימין ליבי. אמר לו הרב: "אני יודע שאתה הוא שגנבת את חפציי". למרות שהשייך הכחיש, התפרסם בכל הכפר כי השייך גנב חפצים מביתו של הרב. כאשר ראה הרב שהגנב עומד בהכשתו בעזות מצח, החליט ללמדו לקח. הוא אמר לאשתו: בשעה פלונית ביתו של השייך יקרוס תחתיו". היה זה בניין חדש בן קומות. ואכן, הבית קרס ולא נשארה ממנו אלא קרן זוית אחת לכל אורך הבניין, בה היו תלויים חפצי הרב הגנובים. בני ביתו של השייך ביקשו לירות על הכלים ולהפילם. כדי שלא יתגלה קלונם. אולם השייך המקומי הגיע למקום והזהיר את התושבים, לבל יהן איש להוריד את הכלים, כדי שהכל יראו בעיניהם שאכן השייך הוא הגנב. (לבניכם ספרו עמ' קמ"ז)

לזש"ק

יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה